

kunde se det. Han kaldte det selv for en lille Perle, og Jytte benyttede nu Lejligheden til at spørge ham, om han aldrig selv gjorde den Slags Ting men udelukkende malede bestilte Portræter.

Karsten From gik i Fælden. Han havde glemt sin tidligere Udtalelse til hende og svarede med en Skuldertrækning, at han foretrak at arbejde paa Bestilling. Saa løb man ikke den Risiko at maatte beholde sine Billeder selv.

Altsaa lyver han ogsaa! — tænkte Jytte. Højt sagde hun:

»Men jeg forstaar det ikke. Naar De dog altsaa sætter saa stor Pris paa saadanne Friluftsstudier. Hvor kan De da lade være?»

Karsten From svarede ved at oplyse om, at han i sin Tid havde købt det lille Mesterværk for 50 Francs.

»For 50 Francs? Men tager jeg fejl i, at Kunstneren nu har et berømt Navn over hele Verden?»

»Nej. Men han har i snart ti Aar ligget i sin Grav. Saa det har han ikke stor Fornøjelse af.»

»Men dersom han nu havde levet!» — sagde Jytte lidt efter.

»Saa vilde han rimeligvis have været pint af stadig Ængstelse for at miste sin Berømmelse. Og han vilde ganske sikkert have gaaet og ærgret sig over de ganske talentløse Folk og Charlataner, der